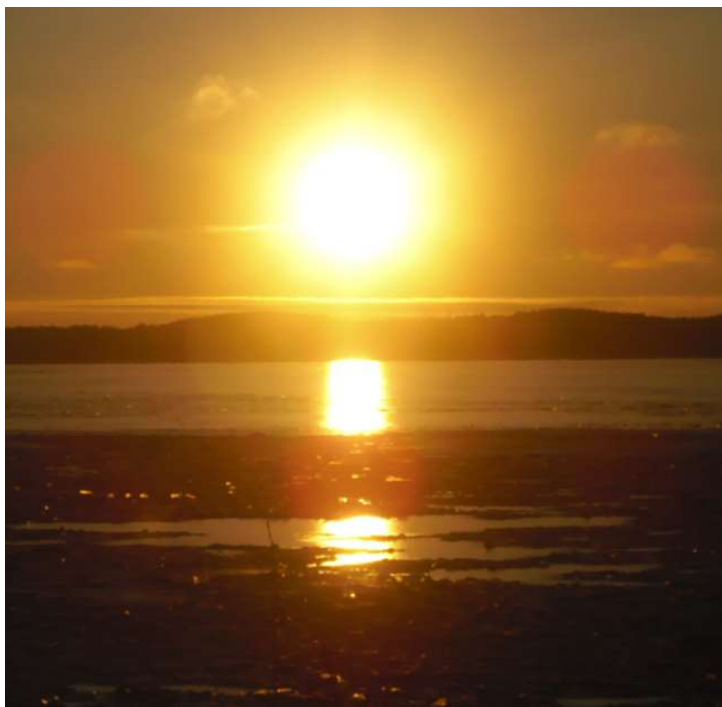

IKILAPSEN TAIKA

Syntymä

Hän pitelee käsissään valon miekkaa. Tylsistynyt miekka on terävöitynyt erottaessaan valheen todesta. Miekka on parhaillaan kohdistunut valaisemaan totuutta sielusta ja tähdistä, joka virtaa taukoamatta... kunnes kaikki tarvittava on oivallettu ja vastassa on pelkkä avaruuden tyhjä kangas.

Miekan kärki heijastaa avaruuteen auringonsäteen. Yhdestä sivalluksesta ajatusten verho repeää. Jäljelle jää se mikä on. Valo syttyy keskelle talven kylmää avaruutta. Talviaamun auringonsäde ei vielä lämmitä eikä sokaise silmiä, kuten keskikesän polttava rakkauden aurinko, vaan luo ympärilleen riemun sädekehän. Lapsi herää eloon maan päällä. – Jumala, tämä on Jumala! kuuluvat ensimmäiset sanat. Hän itse on tuo valon säde.

Kumma, kiehtova maailma

Vastasyntynyt on hämmentynyt vieraasta maailmasta ja ruumiista, joihin hänellä ei ole minkäänlaista suhdetta. Hän puhkeaa helposti kyyneliin maailman outoudesta ja kirjavuudesta ja on yhtä lailla valtavan kiinnostunut kaikesta, mihin vain hänen katseensa kääntyy. Hänellä ei ole enää naamiota, joka suojeli häntä ja väärästi kasvot ilmeineen kuin patsaaksi jähmettären. Yhtäkkiä kasvot ovat alastomat, niillä ei ole mitään salattavaa. Kehon ilmeet ja eleet muuttuvat selkeiksi ja aidoiksi. Sormi menee suuhun lapsella, jolle maailma on outo paikka.

Maailma on kuin vastasyntynyt: tuore, värikäs, kirkas ja monimuotoinen – niin voimakas. Luonto on elävä peili, joka säteilee havainnot takaisin. On niin paljon katsottavaa, että voi vain katsoa sitä mihin katse suuntautuu. Lapsi havainnoi kaikkea mielen häiritsemät-

tä puhtaasti havainnon laajuutta ja tarkkuutta. Hän on vapaa tarkkailemaan kaikkea läpikotaisin. Lapsi tietää mitä varten esineet ovat ja näkee niiden kaikki käyttömahdollisuudet. Hän ei kykene nimeämään esineitä ilman suhdetta muistiin, mutta kantaa mukanaan tottumusta nimetä asioita. Sängyn hän nimeää avaruuskapseliksi, jossa maataan jostain käsittämättömästä syystä pimeään aikaan. Tavarat ovat tavaroita. Hän käyttää vain sitä mitä tarvitsee, muu on täysin tarpeetonta.

Kuka sinä olet?

Jumalan lasta kutsutaan nimellä, josta hän ei tunnista itseään. Nimi on hänelle suuri järkytys. Ei hän ole kukaan. Ei hän ole mitään mitä voidaan määritellä keneksikään tai miksikään. – Kuka sinä sitten olet? Kysymys synnyttää sen mitä hän on. Lapsi alkaa itkeä hämmentyneenä, ettei tiedä muuta kuin että hän on älykkyys, ei hänellä ole nimeä. Sinä hetkenä hänessä paljastuu puhdas älykkyys, joka puhuu ja liikkuu hänessä huolimatta etäisen vaimeasti kaikuista ajatuksista.

Ainut mikä hänet erottaa hänelle puhuvasta ihmisestä on kaksi päättä. Toisen puhuessa aikeistaan on hänelle selvää, että hänen miänsä on sama minä, joka puhuu toisessa ruumiissa. On olemassa vain yksi ainut olemassa oleva jumalallinen minä, joka kaikessa elää. Jokainen on syntyessään maan päälle Jumalan lapsi, mutta unohtaa sen vaipuessaan unohduksen uneen. Järkyttävintä lapselle on, kun häneen kiinnitetään nimilappuja ja ominaisuuksia. Siitä alkaa erilliseksi minuudeksi koteloituminen. Henki tulee pullotetuksi korkki visusti kiinni.

Mielelön lapsi avaa tietokoneen. Ruudulle ilmestyy teksti *Intelligence inside*. Mitenkä nyt Älykkyys voi olla tietokoneen sisällä?!

Peilini

Katse syvä avaruuksien
silmissäsi sun
mua katselee.
Sieluusi sukellan,
kanssasi yhdyn mä
kaikkeuden virtaan
yhdessä uimme halki elämän.

Nyt annan sulle mä luvan
rakkauden kanssasi jaan.
Sä sydämestäin osan saat
rintaasi painan mä sydämein.

Yhdeksi virraksi puromme yhtyvät
nyt sydäntemme kedot kukkia saa.
On sanaton sielujen kieli
tuttu sointi niin ikuinen.

Sadun henki

Prinsessa ja ritari kävelevät kohti linnaa. Prinsessa osoittaa ritarille kahta pientä tuolia lelukaupan edessä, jotka ovat kuningattarelle ja kuninkaalle, ja sanoo ritarille veikeästi vaaleansinistä tuolia osoittaen:

- Katso, sinun istuimesi.
- Sadun henki... mitä se tarkoittaa? Sinä kysyt nähdessäsi nämä sanat linnan alakerrassa sijaitsevan myymälän ikkunassa. Ne ovat ainoat sanasi kulkiessamme linnaan. Vastaan, vielä tuolloin tietämättä mitä sadun henki

tulee merkitsemään elämässämme tuosta hetkestä lähtien. Astuimme satuun, tällä kertaa aivan oikeaan askel askeleelta elävämmäksi muuttuvaan satuun. Sadun henki oli jo vuosia aiemmin kirjoittanut kauttasi meistä monta tarinaa.

Ritarille kävi kuten tinasotilaalle, ja prinsessalle kävi kuten pape-riballerinalle. Ne, jotka ovat lapsena lukeneet Pienen tinasotamiehen erikoisista vaiheista, tietävät kyllä miten ritarille ja prinsessalle kävi.

Minä virtasin autuuden purona luoksesi. Viehätysin aistikkuudestasi, kauniista sulavuudestasi, silmistäsi joista katsoi minua äärettömyys. Sinä liikutuit rakkaudesta, syvästä herkkyydestä ja henkisyystäni. Sinä olit peili rakkaudelleni, minä olin peili totuudellesi. Sinun kanssasi tunsin olevani ikuisesti kotona.

Yhtäkkiä virtojen voimallinen pyörre tempaisi meidät erilleen toisistamme ja kadotimme toistemme seurassa sen, mistä toinen oli lumoutunut. Peikko astui väliimme piruilemaan, irvikuvia luomaan ja sydämiä repimään.

Tunsin rakkauden vastustamattoman vetovoiman sydämessäni. Sinä tunsit saman rakkauden vastustamattomana ruumiin vetovoimana. Sama vastustamaton vetovoima vastaavasti herätti sinussa järjettömän pelon. Pakenit pelossa luotani – Itseäsi.

Mieleni ja sydämeni tarttui sinussa siihen, mitä kohtaan tunsit pelkoa. En nyt puhu siitä vastentahtoisuudesta, jonka peikon väliintulo aiheutti, vaan siitä mikä minussa oli vielä tuntematonta – jumalallisen miehen lähestymistapa elämään. Samalla tunnistin kirjoituksissasi jumalallisen

Mikään ei ole ärsyttävämpää kuin se, että vastassa on aina hyväksyvä, rakastava vastaus. Rakkaus nostaa hirviön pintaan kohdattavaksi.

Viimeinen sydämen koitos

Henki sydämessä vetää voimallisesti samaan paikkaan, missä ritari on. Kun hän tästä ritarille kirjoittaa, aistii hän ritarin jalkojen vispaavan vimmatusti ja hampaiden kalisevan kylmästä kammosta. Kaikista eteen tulevista varoituksen merkeistä huolimatta hän kuuntelee tällä kertaa ainoastaan sydäntä.

Vähin rahoin ilman majapaikkaa hän lähtee matkaan rakkauden ritarillisessa rohkeudessa, sillä rakkaus voittaa kaiken. Se tekee tyhjäksi myös ritarin pelon. Hän tahtoo sopia kaiken rakkaudessa selkeäksi. Tässä rakkauden ristiretkessä ei ole kyse ritarista, olisihan hän voinut tavata ritarin lähempänäkin.

Rakkaus ei vapinaa voita, vaan pelko paiskautuu myrskyävänä tyrskynä prinsessaa vasten, joka saa taivaankin itkemään rankkasateena. Nyt tutisevat rohkean rakkauden ristiretkeläisenkin jalat. Järkytyksestä prinsessan sydän on surun murtama. Pelastava enkeli ojentaa käden ja vie hänet sinne, minne hän on aikeissa muutenkin mennä. Hän antaa makuusijan teltastaan ja nukkuu itse sateisen taivaan alla kuin mikäkin vankkumaton ritari.

Salama iskee. Pato sortuu. Unessa ritari on kuollut. Lippu on puolitangossa. Ääni puhelimessa laulaa: ”Sydämessäsi näin, sieluni korkeuden”. Viimeinen kiintymyksen sidos – kaikista rakkainta kohtaan, samalla omaa sielua kohtaan, hajoaa sydämessä. Itku tulvii kuin rankka sadekuuro prinsessan sydäimestä, kunnes koittaa aamu ja sade lakkaa.

Aurinko alkaa nousta. Prinsessan sydämen malja alkaa täyttyä autuudesta tulvien yli äyräiden. Laastari irtoaa rakkauden voimassa sydämen päältä. Sydän ei loukkaannu lainkaan rakkaudettomuudesta. Hän unohtaa tunteet ja ajatukset, hän unohtaa olevansa missään tai milloin. Hän ei ole mitään, sydäntä ei paina mikään. Hänen sydämensä on vapaa! Hän on kuin siili, jonka piikkien tilalla kasvaa elämän ruoho. Sydäntä suojaavat piikit ovat muuntuneet sydäimestä kasvaviksi elämän tuntosarviksi. Hän ei suojaa sydäntä näyttämällä piikkejä, joita ei enää ole, vaan aistii elämää. Täyteen kukkaansa puhjennut prinsessan sydän hengittää jokaisella hengen vedolla kuningattaren rakkauttta. Prinsessan sydän on paratiisin ikuisen elämän puu, joka synnyttää rakkauden hedelmiä. Sydämeltään neitsyt haukkaa palan ikuisen elämän omenapuusta ja hedelmöityy taivaallisesta Isästä.

Rakkauden soitto

Rakkaus soittaa kieliä mun
kuin kannelta sormet nuoren neitseen
perhoset sydämeeni
kodiksi asettuvat,
ikuiseksi mut tekevät.

Viisas ääni sydämessäni puhuu
aarteita syviä totuuden näkee.
Rakkaus mun lihani elävöittää
rakkaus on lauluni, sointini mun!

jonka Eksymävaaraan vielä eksyy!

Totuuden prinssiä kiehtovat nämä nimet ja tämä Hemmo suojeluspoliisi-ajatuksineen, joista hänen äitinsä kieltäytyy puhumasta sanaakaan.

Hän tapaa toki toisen hemmon toisen järven rannalla, jonka kanssa hänen on tarkoitus nimenomaan ystävystyä. Prinsessaa varoitellaan hemmosta, muttei hän ole moksiskaan. Hemmo uhoaa tuohtumuksen hetkenään tapolla vihollista. Oikeastaan hemmo on melko harmiton uhoilussaan ja toivookin jälkikäteen pelkkää hyvää kuvittelemalleen viholliselle. Toki hän uhossaan täyttyy sokeasta raivosta, jonka saa tuta aistimuksena kuin jäätävänä mottauksena pallean. Vaikkei hän raivoa tuntisi, osaa hän näyttellä kouriintuntuvasti kiskaisemalla voimaa prinsessan vatsasta. Kaikenlaiset hemmot olisivat loistavia suojelupoliiseja, jolloin he käyttäisivät väkivoimiaan rauhan tarkoitukseen.

Hemmo katuu alakulossaan mennyttä aikaa, jolloin hänellä oli nyrkkit ojossa tosi toimissa. Prinsessallekin hän myöntää nöyränä hetkenä, ettei epäile lainkaan etteikö prinsessa pystyisi toteuttamaan kaikkia hienoja aikeita, joihin hän ei ikinä pystyisi. Prinsessa tuntee myötätuntoa hemmoa kohtaan, joka ei oikein jaksakaan olla enää hemmo, vaan hänen hemmoutensa on alkanut rapistua kerros kerrokselta kuin vanha polo.

Häntä varoitellaan ihmisistä. Kuin olisi jonkinmoisia suojeluskuntia, jotka pitävät salaisia kokouksiaan ja repivät yhteisyyttä hajalle. Juorut livahtavat sisään sulkeutuvista ovista ja maalaavat mustia valheita. Nainen kääntyy naista vastaan. Nainen herkän naiseutensa torjuu ja vahvana muka, uhoaa tuhoisa miehetär. Ilkeä, juoniva, on miehettären viha.

Ilmassa on äänetön odotus, että hänen pitäisi valita puolensa, mutta hän on puolueeton. Hänestä he kaikki voisivat olla yhtä perhet-

tä, jokaisen puolella. Jokainen voisi puhua toisilleen tuntemuksistaan ja tarpeistaan ihmisinä, huomioda toistensa tarpeet. Hän koettaakin saattaa ymmärryksellä yhteen taistelevia osapuolia, joiden taistossa ei näytä olevan mitään syytä. Hänet voidaan nähdä toki petturina, vakoojana, hänen ollessa ystävällinen kaikille.

Siinä missä on voimia, jotka repivät kansaa ja sotivat, on rakkauksen voima, joka kansan yhdistää ainutkertaisten sielujen voimalliseksi perheeksi. Niin kuin nainen naista vastaan käy, kansa itseään vastaan kääntyi ja syttyi vapaussota. Isät äidinmaan vaatetta aatteen nimissä saumoistaan repivät, veli veljeä vastaan vainoon kävi, äidillisen yhdistävän voiman torjui.

Tutkimusmatka hornan tuuttiin

Prinsessa eksyy polultaan tietoisesti tehdäkseen tutkimusmatkan hornan tuuttiin valaistakseen ihmiskunnan kärsimyksen ja pimeyden juuret totuuden salamalla. Valo vetää puoleensa pimeyttä, kuten hehkulamppu yökkösiä. Niin hänkin vetää puoleensa maailman pimeyttä sekä valollaan että jäljellä olevalla pelolla. Pimeys vetää puoleensa, jotta hän voimistuisi karhun väkeväksi. Hän tutustuu maailman voimiin niistä irrallaan. Prinssin miekalla prinsessa näkee kaiken mielestään, mieli on sen vuoksi ajoittain hyvinkin onneton. Totuuden katseelta ei välty mikään, ja tuo terävä miekka on alkanut suuntautua nyt tuntemattomaan.

Henkisesti hän on ihmisten keskellä yksin. Hän ei ole ihminen eikä myöskään tyhjentynyt inhimillisyydestä. Hänen olonsa voi olla hyvinkin suunnaton, kuin tien penkkaan heitetty vaatekappale, jonka vain autuus ja rakkaus elävöittävät. Hänellä ei ole mitään annettavaa ilman niitä, sillä ilman niitä ihmistä ohjaa halu, eikä halusta ole hänen mielessä jäljellä muuta kuin sen jälkeensä jättämä tottumus. Hän näkee

tää! Valo on liittomme pelastus maan päällä. Sen minkä taivas on yhdistänyt, ei ruumis voi erottaa. Valossa me lunastamme yhteisen rakkautemme vapaaksi maan päällä, sillä rakkaus on sitoutumista vapaasta tahdosta ja tulee koetelluksi maan päällä. Olen enkelisi, joka kulkee vierelläsi suojellen sinua ikuisesti.

Minä olen ikisielu

– Etelään! Lukee peukalokyytiläisen kyltissä.

– Aurinkokin on siirtymässä etelään, toteaa sääennustaja.

Pitäisikö prinsessankin lähteä kohti etelää? Ensin hänen on kiivettävä Suomi-neidon otsalle.

Otsona kulkien halki metsien ja paljakan hän nousee tunturin laelle. Yksin yössä hän valvoo tuulten ulvoessa nurkissa ja liekin loimutessa kaminassa. Tuskin nukuttu yö on merkillinen, niin täynnä avaruudellista tietoa! Suomi-neidon otsalla Otsamo-tunturin laella prinsessa herää, ja hänen ensimmäinen välitön ajatuksensa on: minä olen sielu. Hän tuntee jälleen saman raikkauden kuin sielun täysikuussa, kun hän hahtui olemaan todistaja. Noustuaan tunturin laelle hän ei vielä tiennyt nousseensa olemassaolon maailmojen yläpuolelle.

Ensilumi satelee tunturin paljaaseen maahan. Taivas pukee prinsessaa lumikuningattaren viitaan, joka samantien sulaa hänen yltään. Hän on päästänyt irti itsestä, sydäimestä, mielestä ja ruumiista, ja katsoo tätä kaikkea sieluna. On tullut aika siirtyä etelään ja sulattaa kaikki vaatteet pukeutuakseen pysyvästi valkeaan lumikuningattaren viitaan. On aika kääntyä kohti etelää ja karistella harteiltaan loputkin viimeisissä koetuksissa. Entä matka jäämerelle? Prinsessa kulkee kuin karhu kohti maailmansa loppua, sinne missä jäämeri alkaa ja lumikuningattaren